

Sygn. akt VI Ga 190/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Barbara Frankowska

Protokolant: st. sekr. sądowy Małgorzata Zawilo

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2013 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: **R. L.**

przeciwko: **Towarzystwu (...) SA w S.**

o **zapłatę**

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Krośnie V Wydziału Gospodarczego z dnia 8 maja 2013 r., sygn. akt V GC

155/13 upr

I. **o d d a l a** apelację

II. **z a s ą d z a** od pozwanego Towarzystwa (...) SA w S. na rzecz powoda R. L. kwotę 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt IV Ga 190/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 19 września 2013r.

Zarzuty apelacji są w całości nieuzasadnione, zarówno dotyczące naruszenia przepisów prawa procesowego jaki i prawa materialnego. Odnośnie przepisów prawa procesowego, wg Sądu Okręgowego, ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy nie budzą zastrzeżeń i dokonane zostały bez przekroczenia zasad swobodnej oceny dowodów, wyznaczonej art. 233 kpc.

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zostało podane na podstawie jakich dowodów Sąd ustalił stan faktyczny, z jakich przyczyny oddalił wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, zaś przeprowadzone dowody się wiarygodne i wzajemnie ze sobą korespondują, dlatego brak jest podstaw do podważenia stanowiska Sądu Rejonowego.

W okolicznościach faktycznych tej sprawy chybione są również zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego, a to przepisów art. 362 kc, art. 826 § 1 i 3 kc oraz art. 16 ust 1 pkt 2 w zw. z a rt 17 ustawy z dnia 22.05.2003r.

o ubezpieczeniach obowiązkowych i Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

Zarówno ustalenia, jak i podstawy rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy przyjął za własne.

W sprawie bezsporne były okoliczności kolizji z dnia 12 czerwca 2012 r., biorących w niej udział podmiotów, odpowiedzialności pozwanego – ubezpieczyciela sprawcy szkody co do zasady, w tym co do odszkodowania za samochód zastępczy

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do kwestii zasadności żądania odszkodowania za osiem dni wynajmu przez powoda pojazdu zastępczego (powód żądał z tego tytułu kwoty 3.038,10 zł obejmującej 19 dni najmu, a pozwany uwzględnił kwotę 1.760 zł obejmującą najem za 11 dni, różnica jest przedmiotem sporu).

Stosownie do art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22.05.2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r., nr 124, poz. 1152, z późn. zm.) umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków.

Jak trafnie wskazał Sąd Rejonowy za ugruntowaną uznać należy linię orzecznictwa sądowego, że konieczność wynajęcia pojazdu zastępczego na okres likwidacji szkody pozostaje w zakresie adekwatnego związku przyczynowego z wypadkiem, który uniemożliwił poszkodowanemu korzystanie z dotychczasowego środka transportu i znajduje uzasadnienie

w treści art. 361 § 2 kc statuującego zasadę pełnej rekompensaty poniesionej szkody. Przy czym czas najmu pojazdu zastępczego powinien być wyznaczony rzeczywistym czasem naprawy, tj. okresem koniecznym i niezbędnym do czasu naprawy. Sąd Rejonowy przytoczył stosowne orzecznictwo sądowe.

Sąd Rejonowy uznał, że w okolicznościach tej sprawy rzeczywisty czas naprawy pojazdu jest zbieżny z czasem najmu pojazdu i wynosi 19 dni, co powód udowodnił. Pozwany kwestionował powyższe uzasadniając, że technologiczny czas naprawy powinien wynosić 11 dni, co wyliczył w oparciu

o opracowanie (...) Izby (...) we współpracy z Urzędem Komisji Nadzoru Finansowego. W toku procesu powołał dowód z opinii biegłego dla wykazania technologicznego czasu naprawy. Zdaniem Sądu Okręgowego tak sformułowany wniosek dowodowy był zbędny dla rozstrzygnięcia sprawy, bo modelowo wyliczony technologiczny czas naprawy, w oparciu o stosowane

w tym zakresie programy stosowane przy likwidacji szkody zasadniczo nie był przez powoda kwestionowany. Wskazywał on natomiast na szereg innych okoliczności, które w tym stanie faktycznym pozwalały na przyjęcie, że rzeczywisty czas naprawy był w tej sytuacji niezbędny i pozwany nie zakwestionował tego skutecznie. Zrobił własne wyliczenie, niekwestionowane przez powoda, co do technologicznego czasu naprawy, ale w oderwaniu od konkretnych okoliczności tej sprawy. Okolicznością niezwykle istotną w tej sprawie jest to, że poszkodowany oddał pojazd do zakładu naprawczego wskazanego przez pracownika pozwanego. To sugeruje wzajemną współpracę pozwanego z zakładem naprawczym, a co za tym idzie świadomość tego ostatecznego skutków finansowych nieuzasadnionego przedłużania terminu naprawy. Stąd w sprawie istotne nie było ustalenie technologicznego czasu naprawy (ten w zasadzie był bezsporny) tylko czy rzeczywisty czas naprawy był konieczny i niezbędny w konkretnych okolicznościach tej sprawy. Poszkodowany wybierając zakład naprawczy kierował się sugestią pozwanego, więc zasadne jest przyjęcie za Sądem Rejonowym, że rzeczywisty czas naprawy spełniał powyższe kryteria, a pozwany twierdząc inaczej nie udowodnił tego. Nie można uznać za uzasadnione zarzuty pozwanego przypisujące poszkodowanemu działania powiększające rozmiar szkody poprzez wydłużony niezasadnie okres najmu i zbyt wysokie koszty najmu pojazdu, bo nie zostały

w żaden sposób wykazane.

Zdaniem Sądu w okolicznościach tej sprawy brak jest podstaw do przypisania poszkodowanemu przyczynienia się do nieuzasadnionego powiększenia rozmiarów szkody, a co za tym idzie naruszenia wskazanych w apelacji przepisów prawa materialnego.

Reasumując Sąd Okręgowy – na podstawie art. 385 k.p.c. – apelację jako bezzasadną oddalił.

W przedmiocie kosztów sądowych orzeczono po myśli art. 98 k.p.c. i 108 k.p.c. w zw. z § 13 ust. pkt. 1 w zw. z § 6 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2002 r., nr 163, poz. 1348, z późn. zm.).

Zarządzenie:

1. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełn. pozwanego;
2. kal. 1 tydz.